

κενε ἀραλίτσι το' ἡπῆαινε 'ς τὸ σπῖτι δης "Ανδρ. Δὲν ἦδρ' ἀραλίχ' ν' ἀλέσ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μὶ τ' ἀραλίχ' μπουρῶ κι' κάνου τ'ς δ'λειές-ου-μ' καλύτιρα αὐτόθι. 3) "Ανεσις, ἡσυχία Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Κάμε το μὲ τ' ἀραλίκι σου, δὲ σὲ βιάζει κανένα. 4) "Ανάπαυσις, ραστώνη Πάρ. (Παροιμ.) Συνών. χουζούρι.

ἀραλίτσα ἡ, Εὐβ. (Κύμ.)

"Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀραλίκι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Σχισμή.

ἀραμάδα ἡ, σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀραγμάδα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀραγονμάδα Λέσβ. ἀραμά Κάλυμν. Πόντ. (Σάντ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀραμάδα, ὅπερ ὁ μὲν Κορ. "Ατ. 1,98 παράγει ἐκ τοῦ χαραμάδα κατ' ἀποβολὴν τοῦ χ, ὃ δὲ ΔΟἰκονομίδ. ἐν "Αθηνᾷ 2 (1890) 239 σημ. 1 ἐκ τοῦ ἀραγμάδα δι' ἀποβολῆς τοῦ γ πρὸ τοῦ μ, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ *ρωγμάδα < ἀρχ. ρωγμή διὰ προληπτικῆς ἀφομ. τοῦ ω πρὸς τὸ ἐπόμενον α. "Ο τύπ. ἀραμά ἐκ τοῦ ἀραμάα διὰ συγχωνεύσεως τῶν δύο α μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ δ μετὰ τὸν δύο φωνηέντων.

Κενὸν διάστημα μετὰ τὸν δύο παρακειμένων πραγμάτων, οἶον ὀδόντων, σανίδων κττ. καὶ γενικώτερον ρωγμή, σχισμὴ ἐνθ' ἄν.: Βλέπω - κοιτάζω ἀπὸ τὴν ἀραμάδα τῆς πόρτας. Μπαίνει ἀέρας ἀπὸ τοῖς ἀραμάδες τῆς πόρτας - τῶν παραθύρων. Τὸ πάτωμα ἔχει πολλὰς ἀραμάδες σύνηθ. Οἱ ἀραμάδες τῶν δοντιῶν Ρόδ. "Η πόρτα τ' ὀσπιτί' ἔδ' ἀραμάδας Τραπ. Τερῶ ἀσ' τὴν ἀραγμάδαν Οἶν. "Ασ' σὴ πόρτα τ' ἀραμάδας ἐτέρεσα ἀπέσ', ἅμα κάνείναν *κ' εἶδα (ἀπὸ τοῖς ἀραμάδες τῆς πόρτας ἐκοίταξα μέσα, ἀλλὰ κανένα δὲν εἶδα) Τραπ. || "Ἀσμ.

Εἶδα σ' ἀσ' τὴν ἀραγμάδαν | *ἐπαρέρθες με λαμπάδα (ἐπαρέρθες με = μοῦ φάνηκες, λαμπάδα = ὡς λαμπάδα, δηλ. ἔχουσα ἀνάστημα εὐθυτενές) Κερασ. "Η σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίχ. Γραφαὶ καὶ στίχοι στ. 73 (ἐκδ. Wagner 65) «'ς τὲς ἀραμάδες τῶν πορτῶν τὰ μάτια του νὰ βάνη». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραιωμάδα 1.

***ἀραμαδόπουλλον** τό, ἀραμαδόπον Πόντ. (Σάντ.) ἀραμόπον Πόντ. (Σάντ.)

"Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀραμάδα, παρ' ὃ καὶ τύπ. ἀραμά, διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλον.

Μικρὰ ρωγμή, μικρὰ σχισμή.

ἀραμὸς ὁ, Κύθν. Σκυρ. Σῦρ.

"Εκ τοῦ οὐσ. ἀραμά, δι' ὃ ἰδ. ἀραμάδα.

Ρωγμή, σχισμὴ ἐνθ' ἄν.: Σὲ βλέπω ἀπὸ τὸν ἀραμὸ Σῦρ. "Εγινε ἀραμὸς τσαὶ χύθη οὔλο τὸ λῆδι Σκυρ.

ἀραμου μόρ. ἐρωτηματ. "Απουλ. ἄρεμο "Απουλ.

"Εκ τοῦ μορ. ἀρα καὶ τῆς ἀντων. μου ἔνεκα τῆς ἐν συνεκφ. ἐγκλίσεως αὐτῆς.

***Αραγε**, ὁ ἰδ.

ἀραμοῦ Τσακων.

"Εκ τοῦ ἀρχ. ἡρεμῶ. "Ιδ. ΜΔέφνερ Λεξ.

Μένω, ἀπομένω: "Αραμᾶτσε ὁ ὄγο τὸ τούμα σι (ἔμεινε ὁ λόγος εἰς τὸ στόμα τῆς). "Αραμᾶτσε μὲ τὰ χέρα φαῖστα (ἔμεινε μὲ τὸ χέρι σηκωμένο). "Αράμα ἡσυχὸ (μένε ἡσυχος) || Φρ. "Αλειουτε ν' ἀραμᾶρε! (ἄλειωτος νὰ μείνης 'ς τὸν τάφο! "Αρά).

ἀραμπαδῆ ἡ, Θράκ. (Σηλυβρ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀραμπαδῆ) ἀραδαδῆ Κρήτ. Νάξ. ("Απύρανθ.) κ.ά. ἀραπαδέα Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)

"Εκ τοῦ οὐσ. ἀραμπᾶς παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ. ἀραμπαδῆς.

Φορτίον μιᾶς βοηλάτου ἀμάξης ἐνθ' ἄν.: Μὶ ἀραμπαδῆ ξύλα - σανὶ κττ. Λεξ. Δημητρ. "Αραδαδῆς ἀραδαδῆς ἐκουβαλειόδα τὰ γρασιὰ 'ς ἐκεῖνο δὲ σπῖτι ποῦ 'μου "Απύρανθ. Τὰ ξύλα ντὸ εἶδα ἔβγαίν'νε τρία ἀραπαδέας (τὰ ξύλα ποῦ εἶδα συμποσοῦνται εἰς τρία φορτία ἀμάξης) Τραπ. Συνών. ἀμαξῆς, ἀμάξι 1 β.

ἀραμπαδέλλι τό, ἀμάρτ. ἀραδαδέλλ' Θράκ. (Αἶν.) "Ιμβρ.

"Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀραμπᾶς ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ πληθ. ἀραμπαδῆς διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλι.

1) Μικρὰ ἄμαξα συνήθως ὑπὸ βοῶν ἐλκομένη Θράκ. (Αἶν.): Μὶὰ μέρα *κεῖ ποῦ *βανοῦσι χῶμα μὶ τ' ἀραδαδέλλ' γλέπ' τοῦ μουρὸ τ'ς βασ'λουπούλλας (ἐκ παραμυθ.) Συνών. *ἀραμπαδόπουλλον. 2) Μικρὰ ἄμαξα συρομένη διὰ κλωστῆς ὑπὸ παιδίων ὡς ἄθυρμα "Ιμβρ.

ἀραμπαδοθέμι τό, Κωνπλ.

"Εκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀραμπαδῆς, πληθ. τοῦ οὐσ. ἀραμπαῆς, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θέμι.

Πληθὸς ἀμαξῶν.

ἀραμπαδόξυλο τό, "Ηπ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. "ραμπαδόξυλο "Αθην. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

"Εκ τῶν οὐσ. ἀραμπᾶς καὶ ξύλο.

1) Στελεὸς ξύλινος διτροχίου φορτηγοῦ ἀμάξης διὰ τοῦ ὁποίου συγκρατεῖται τὸ κύριον μέρος αὐτῆς ὀριζοντίως, ὅταν δὲ ἀποσύρεται οὗτος, κλίνει αὐτὴ εἰς τὰ ὀπίσω καὶ οὕτως αὐτομάτως ἐκχέεται τὸ φορτίον ἰδίᾳ ἐκ λίθων, ξύλων, ἄμμου κττ. ἐνθ' ἄν. 2) Συνεκδ. ρόπαλον ἐνθ' ἄν.: Φρ. Τὸν ἔπιασε μὲ τ' ἀραμπαδόξυλο καὶ τὸν ἔκανε τοῦ ἀλατιοῦ "Ηπ. Τὸν πῆρε μὲ τὸ "ραμπαδόξυλο (τὸν ἔδειρε κτλ.) "Αθην. κ.ά. Τὸν ἔδιωξε μὲ τὸ "ραμπαδόξυλο αὐτόθι.

***ἀραμπαδόπουλλον** τό, ἀραπόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

"Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀραμπᾶς, παρ' ὃ καὶ τύπ. ἀραπά, διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλον.

***Αραμπαδέλλι**, ὁ ἰδ.

ἀραμπᾶς ὁ, κοιν. ἀραβᾶς Θράκ. (Αἶν. Μάδυτ.) Κρήτ. Μακεδ. (Γκιουβ.) Μέγαρ. Νάξ. ("Απύρανθ. Γαλανᾶδ. "Εγκαρ. Φιλότ.) Πελοπν. ("Ανδροῦς.) Σάμ. κ.ά. ἀραμπᾶς Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσος.) Ρόδ. ἀραπά ἡ, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

"Εκ τοῦ Τουρκ. *araba*.

1) "Αμαξα εἰδικώτερον μὲν ἢ ὑπὸ βοῶν ἢ βουβάλων συρομένη ἔχουσα τροχοὺς ἀλλαχοῦ μὲν ἀκτινωτοὺς, ἀλλαχοῦ δὲ φέροντας τὸ πρωτόγονον σχῆμα ξυλίνου κύκλου, ἐν γένει δὲ πᾶσα ἄμαξα κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Καρ'δένιους ἀραβᾶς Αἶν. Τὰ βουδά - τ' ἄλογα σύρ'νε τὴν ἀραπάν Τραπ. Χαλδ. || Φρ. Τραῦα τὸν ἀραμπᾶ σου! (μετὰ περιφρονήσεως ἀποπομπῆ τινος) πολ-λαχ. Σῦρε τὸν ἀραβᾶ σου! (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. Τὸν ἀραβᾶ μου κοιτάζω (περιορίζομαι εἰς τὴν ἐργασίαν μου ἀδιαφορῶν διὰ τὰ ξένα πράγματα) Γαλανᾶδ. Τοῦ δῶκα τὸν ἀραβᾶ του (τὸν ἔδιωξα) "Απύρανθ. Πάου - τρώου μὶ τοὺν ἀραμπᾶ μ' (βραδέως, ἐν ἀνέσει) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Παροιμ. Οὐ Τοῦρκους μὶ τοὺν ἀραμπᾶ πιάσ' τοῦ λαγὸ (ὁ Τοῦρκος συλλαμβάνει τὸν λαγὸν ὀχούμενος ἐφ' ἀμάξης. "Επὶ τοῦ βραδέως καὶ μετ' ἀνέσεως πράττοντός τι) Μακεδ. (Νάουσ.) Οὐ Τοῦρκους πιάσ' τοὺν κλέφτ' μὶ τοὺν ἀραμπᾶ (συλλαμβάνει εὐκόλως τὸν παρανομοῦντα διὰ κατασκόπων καὶ καταδοτῶν) "Ηπ. (Ζαγόρ.) Τὸν λαὸν πιάσουν τὸν μὲ τὸν ἀραμπᾶ (διὰ

ἡς ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς κατορθώνονται τὰ πάντα) οὐδ. Συνών. ἀμάξι 1. 2) Ὁ σφόνδυλος τῆς ἀτράκτου τοῦ μαγγανίου περὶ τὸν ὅποιον στρέφεται ἡ χορδὴ ἢ θέ-
ουσα εἰς κίνησιν τὴν ἀνέμην Μέγαρ. Συνών. κουβα-
στρα. 3) Ράβδος ξυλίνη χρησιμεύουσα εἰς ἀνέγερσιν
ἡς ἄνω μυλόπετρας τοῦ ὕδρομύλου Νάξ. (Ἐγκαρ. Φιλότ.)

δραμπατζής ὁ, σύννηθ. ἀραδατῆς πολλαχ. ἀραπα-
τῆς Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀραπατῆς Κύπρ. Πόντ. (Τραπ. Σάντ.
αλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arabacı*.

1) Ἀμαξηλάτης ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἀραμπᾶς περνᾷ, ἀραμπατζῆς τρελλός,

ἔς τὴν πάντα κοριτσάκια νὰ μὴ σᾶς πάρῃ μπρὸς

ἡν. 2) Εἶδος σταφυλῆς μὲ χονδρὸν φλοιὸν Προπ.
(Πάνορμ.)

δράξ ἐπιφών. Σίφν.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Παράγγελμα εἰς τοὺς βοῦς πρὸς ἑναρξιν τῆς ἐργασίας.

δράξιμο τό, ἀμάρτ. ῥάξιμον Κύπρ. Ρόδ. ῥάξιμο
Κρήτ. Μεγίστ. Ρόδ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀράζω. Τὸ ῥάξιμο καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ κατὰ τὴν ἀνοιξιν ἀποκοπὴ θάμνων καὶ δένδρων
δασώδους ἐκτάσεως τὰ ὅποια μένοντα στρωμένα κατὰ
γῆς καίονται κατὰ τὸ φθινόπωρον, ἵνα ἡ τέφρα αὐτῶν
χρησιμεύσῃ ὡς λίπασμα τοῦ πρὸς σπορὰν μέλλοντος νὰ
καλλιεργηθῇ ἐδάφους Ρόδ. 2) Ὁ κατάπλους καὶ ἡ ἀγκυ-
ροβολία πλοίου Κρήτ. Μεγίστ. κ.ά. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.
Συνών. ἀραγμα 1, φουντάρισμα.

δραξοβόλι τό, Ἡπ. Κάλυμν. Κεφαλλ. Πελοπν. (Γύθ.
Λακων. Μάν.) Σῦρ. κ.ά. — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. ἀρεξοβόλι
Κεφαλλ. ἀραξουβόλ' Θεσσ. κ.ά. ῥαξοβόλι Κῶς Μεγίστ.
— ἸΓρυπάρ. Σκαραβ. 25 ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 79
ΓΜαρκορ. Μικρὰ ταξίδ. 219 ΛΠορφύρ. Σκιῆς 95 ΚΠα-
λαμ. Βωμ. 2 141.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀράζω κατ' ἀναλογ. τοῦ μεταγν. οὐς.
ἀγκυροβόλιον.

1) Μικρὸς λιμὴν, ὁρμίσκος, ἐνθα ἀγκυροβολοῦν τὰ
πλοῖα ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Ἡ βάρκα ἔς τὸ κρυφὸ τὸ ἀραξοβόλι ἀράζει

ἸΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν.

Ἀραξοβόλι οἴγουρο τοῦ ξαφνισμένου ναύτη

ΚΘεοτόκ. ἐνθ' ἄν.

Ὡς ναύτης ἂν κατάπλωρα τὸν δέροντ' ἀντάρα μαύρη,

σκιασμένος πάει ποδιζοντας ἀραξοβόλι νὰ βρῇ

ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἄν.

Μὰ σὰν κατέβουμε κ' οἱ δυὸ ἔς τὰ Ἡλύσια τοῦ Ὀμήρου,

ἔς τ' ἄνλα νησάκια, ἔς τῶν ψυχῶν τὸ αἰώνιο ἀραξοβόλι,

θὰ σοῦ μαζώξω ἔς τὴ θαμπὴν ἀκρογιαλιὰ τοῦ ὄνειρου,

τὰ κρίνα ποῦ δὲ σοῦ κοψα ἔς τοῦ Μάϊ τὸ περιβόλι

ΛΠορφύρ. ἐνθ' ἄν.

Σ τὸ σπῖτι . . . θὰ ῥεχόσουν

ἀραξοβόλι μιᾶς στιγμῆς νὰ βρῇς καὶ λίγη ἀνάσα

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀραξοβόλι καὶ ὡς
τοπων. Γύθ. Συνών. ἀραγμα 2. β) Τὸ μέρος ἐνθα
καταλύει τις, κατάλυμα Κεφαλλ. 2) Ἐν τῇ ἀλιεῖᾳ ὁ
λίθος ὅστις προσδένεται εἰς τὸ ἄκρον τῆς καλούμας καὶ
ρίπτεται εἰς τὸν πυθμένα θαλάσσης διὰ νὰ χρησιμεύῃ ὡς
στήριγμα τῶν παραγαδιῶν Σῦρ.

Ἀράπακας ὁ, Πελοπν. (Κορινθ.)

Μεγεθ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς καταλ. -ακας.

Ὁ Αἰθίοψ μετὰ σκωπτικῆς ἐννοίας: Βλέπει τὸν Ἀρά-
πακα σκοτωμένο (ἐκ παραμυθ.) Συνών. Ἀράπακλος,
Ἀράπαρος.

ἀραπάκι τό, κοιν. ἀραπάκ' βόρ. ἰδιώμ. ἀραπάτσι
πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ ὄν. Ἀράπης.

1) Τὸ τέκνον τοῦ Αἰθίοπος κοιν.: Μαύρισε ἀπὸ τὸν
ἥλιο κ' ἐγινε ἀραπάκι (ἐπὶ παιδίου ἡλιοκαοῦς) κοιν. || Αἰνιγμ.

Ἀραπάκι κουτρομπάκι | ποῦ τρυπάει τὴ γῆς καὶ βγαίνει
(τὸ σπαράγγι) Πελοπν. (Κόκκιν.) Ἡ λ. καὶ ὡς παρων.
μικροῦ παιδίου σύννηθ., ὑπὸ δὲ τὸν τύπ. Ἀραπάκι τοπων.
(σκόπελοι μὲ μαύρας ὀξείας κορυφάς) Σκίαθ. Συνών.
ἀραποπαίδιν, ἀραπόπουλλο 1, ἀραπούδι 1. 2)
Πληθ. ἀραπάκια α) Εἶδος σταφυλῶν ἐρυθρομελαίνων
(Ἑλλην. Γεωργ. 6,220). β) Εἶδος σύκου μέλανος χρώ-
ματος Ρόδ. γ) Τρίχες μέλαιναι τοῦ ἀνθρωπίνου σώμα-
τος μόλις φυόμεναι Ἀθῆν.: Φύτρωσαν τ' ἀραπάκια.

Ἀράπακλος ὁ, Ἀστυπ. κ.ά.

Μεγεθ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς καταλ. -ακλος,
δι' ἣν ἰδ. -ακλας.

Αἰθίοψ μέγας τὸ ἀνάστημα. Συνών. Ἀράπακας,
Ἀράπαρος.

ἀραπανέ ἐπιφών. Σίφν.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἐπιφών. ἀπαγορευτικὸν πρὸς τοὺς ἀροτριῶντας βοῦς.

ἀραπάπιδο τό, Κύθν.

Ἐκ τῶν οὐς. Ἀράπης καὶ ἀπίδι.

Εἶδος μικροῦ ἀπιδίου ἐρυθροποῦ χρώματος.

Ἀράπαρος ὁ, Ἀθῆν. Θράκ. κ.ά.

Μεγεθ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αρος.

Αἰθίοψ μέγας τὸ ἀνάστημα: Σ τὰ παιδιὰ λέγε πῶς ὅδας
θὰ περάσ' κἀνεις ἀπ' τ'ς πορτάρες τ' Γεδίκουλε, ἐκεῖ φ'λάει
ἕνας Ἀράπαρος καὶ σὰ δὲ δὰ φ'λίσ' δὲ δ' ἀφίθ' νὰ περάσ'νε
(ἐκ παραδ.) Θράκ. Συνών. Ἀράπακας, Ἀράπακλος.

ἀραπέλλι τό, ἀμάρτ. ἀραπέλλ' Λέσβ.

Ὑποκορ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -έλλι.

1) Προσωπιδοφόρος κατὰ τὰς Ἀπόκρεως. 2) Εἶδος
σύκου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραπόσυκο.

Ἀράπης ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Ἀράπ-
πης Χίος (Ἑλυμπ.) Ἀράπης Σίφν. Ἀράμπης Σκῦρ. Ἀράπ'ς
βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
Ἀάπ'ς Σαμοθρ. Ἀράκη Τσακων. Θηλ. Ἀράπα πολλαχ.
Ἀραπὴ Πόντ. (Χαλδ.) Στερελλ. Ἀράπαινα κοιν. καὶ Πόντ.
(Κοτύωρ. Τραπ.) Ἀράπισσα σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.)
Ἀραπῖνα σύννηθ. Ἀράπω πολλαχ. Ἀράπου πολλαχ. βόρ.
ἰδιώμ. Ἀραποῦ Κύπρ. Οὐδ. Ἀραπὸ Πελοπν. (Φεν.)
Πληθ. Ἀραπαδες κοιν. Ἀραβῆδες Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *arab*. Πβ. καὶ τὸ μεταγν. ἐθνι-
κὸν ὄν. Ἀραψ.

1) Ὁ ἔχων μέλαιναν χροιάν τοῦ σώματος κάτοικος
τῶν Ἀφρικανικῶν ἐν γένει χωρῶν, Αἰθίοψ κοιν. καὶ Πόντ.
(Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Τσακων.: Εἶναι μαῦρος
σὰν τὸν Ἀράπην. Ἐκατοε ἔς τὸν ἥλιο κ' ἐγινε Ἀράπης (ἀδια-
κρίτως γένους) κοιν. Ἀοῦτος μαῦρος ἐν ἄμῳ Ἀράπ'ς (αὐτὸς
εἶναι μαῦρος σὰν Ἀράπης) Τραπ. Χαλδ. || Φρ. Μαῦρος
Ἀράπης (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀνήκοντος μὲν εἰς ἄλλην φυλὴν,
ἔχοντος δὲ χροῶμα μελαψὸν) σύννηθ. Εἶναι ἄσπρος σὰν Ἀρά-
πης (κατ' ἀντίφρ. ἐπὶ τοῦ μελαψοῦ). Τὸνε βγάλανε Ἀράπην

